

Színház.

Szűk helyünk maradt az e heti játékrend elreferálására, pedig el kell ismernünk, hogy érdekes volt. Általában szembetűnő, mily gazdag repertoírral dolgozik Rakodczay s milyen ügyesen tudja azt beosztani.

Szombaton a Madarász ment szép ház előtt. Az operette-ensemble ismét bi-

zonyságot adott jelességéről. Anday (fejedelmné) kiválóan hangjánál volt, talán még sosem hallottuk ilyen tisztán és édesen csengeni. Minthogy kevesebbet kellett mozognia, játéka is eléggé megfelelt. Torossy (Milka) bár észrevehetőn küzdött némi indispositio ellen, derekasan megállotta helyét, ügyes volt és eleven. Tisztelői egy csokorral is kitüntették; Andayt csak tapsal, sok, sok tüntető tapssal. Utóvégre még irigykedést költenek a két primadonnánk között. Földváry kitünő madarász volt.

Vasárnap Méltóságos csizmadia telt házzal, a czimszerepben Békés-sel, aki valóságos kabinet-alakitást mutatott be e szerepében. Jó lett volna Miklóssy is, csak ne forgatná olyan szörnyűségesen a szeméit.

Hétfőn diszes, nagy közönség előtt, zsúfolt karzattal Bánk-bán, a czimszerepben Komáromy Alajossal. A vén huszár, aki mielőtt végkép kiejtené kezéből, még egyszer meglobogtatja a zászlót, melyet annyiszor vitt diadalra. Láttunk már bizonyosan erőteljesebb Bánkokat is, t intenzivitással, a szenvedély külső jelei kevésbé heves kitöréseivel: de azért megható és kegyeletes dolog volt az öreg urat élvezni. A régi iskola sok tekintetben túlszárnyalt, sok tekintetben utól nem ért stilja, régi nagyokra, Lendvayra, Egressyre emlékeztetett egy-egy vonás és elmohosodott emlékeket elevenített föl. A társulat pompás babérkoszorút nyújtott át neki nyílt színpadon; a közönség pedig zajosan megtapsolta. Gyurmán Melindája nem volt valami kiváló alkotás, de nagyon szép, átgondolt, kissé talán hideg kidolgozás. Igaz, hogy Melinda nagyon „együgyű,” de annál több szív és poézis van benne. A szívbéli érzelmek egész skálája megszólal Melindában s legkevésbé még a báj és kellem, épen az a kettő, mit Gyurmán oly kitünően tud visszaadni. Szó sincs róla, szívesen néztük, a mily szívesen látjuk mindig ezt a kitünő erőt a színpadon, de teljesen ma mégse elégitett ki bennünket. Aitner Gertrudisa a királynét inkább külsőségekben ábrázolta s akkor se mindig helyesen: úgy vettük észre, nem igen tud szerepeinek lényegébe behatolni. Csetényi csinált Izidorából a mennyit lehetett. Rakodczay Biberach-jában sok volt a bonhomiából, kevés a démoniból; kérdés, ez-e a helyes felfogás? Szinte meglepett bennünket Rajz Peturja: igaz, őszinte és közvetlen volt; egyöntetű és következetes alakítás. Petur ugyan olyan szerep, mely maga magát játssza, de azért ember kell hozzá, aki betöltse. Az est élvezetének egyik jó részért Rajznak tartozunk. Iványi (Ottó) a ropogó jambusok közül kikivánczozott az ő burleszk izlésű bonvivantjai után: ott sokkal inkább helyén is van. Az összjáték ki-elégítő, a kosztümök feltünő szépek és korhűek voltak.